

Gerliene in ROEMENIË

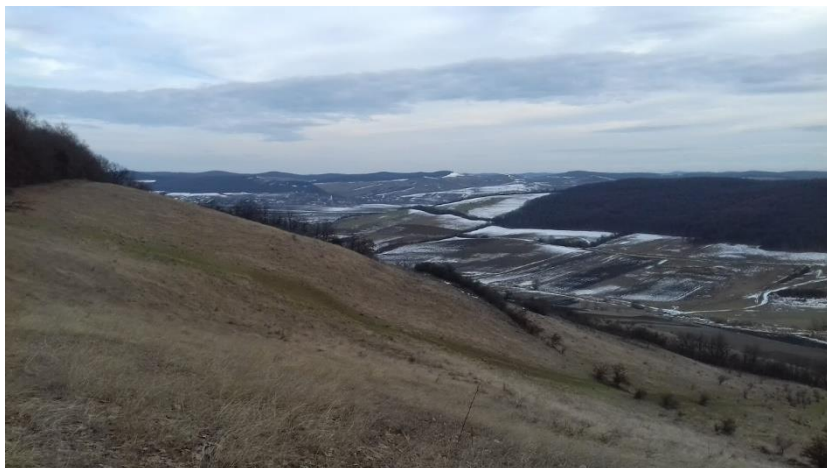
Mag, kan en zal ik blijven!????

Een vreemde zin om een nieuwsbrief te beginnen. Toch is het een vraag die mij de hele maand bezig hield. Na 5 weken kwam ik in een dip. Het verwerken van mijn vertrek, het afscheid, alle voorbereidingen en alle zaken waar ik nu in Roemenië mee zit. Want waarom zal ik al mijn zekerheden in Nederland opgeven om een onzekere toekomst in te gaan? En wat krijg ik er voor terug? Koude nachten, een spin in je bed 's ochtends, een taal waar je niks van snapt, plassen in een emmer omdat je wc kapot is, douchewater waar ik uitslag van krijg en wat niet te drinken is. Dan nog maar niet te spreken over de gewone dingen die hier niet gewoon zijn. Het eten is soms niet te eten, de kinderen zijn soms lastig, geen winkels om even te shoppen en leven van gekregen kleding wat soms helemaal niet je smaak is...

Soms vraag ik me ook nog steeds af waarom ik dit avontuur ben aangegaan. De eenzaamheid is soms ondragelijk. Het feit dat je ouders, familie en vrienden 2500 kilometer verderop wonen is zwaar. En tot overmaat van ramp gaat mijn Roemeense vriendin die paar dorpen verderop woont ook nog verhuizen naar Hongarije.... Zucht.....

In de dip kwam er nog bij dat ik me lichamelijk ook niet goed voelde. Maarja er zit hier geen dokter in het dorp dus kon ik niet gaan. Na een tijd ben ik naar de grote stad geweest om daar bloed te laten prikken. Het dat was een hele beleving. Voor het bloedprikken moet je naar een laboratorium. Daar is elke ochtend tot 9 uur tijd om bloed te laten prikken. Je hebt geen doktersrecept nodig dus je kan zo binnen lopen en je bloed te laten tappen. De bloedtapster had het waarschijnlijk koud want ze had haar badjas aan. Iets wat er best grappig uitzag. Rond 1 uur konden we de uitslagen ophalen. Het kost niet veel. Met niet veel bedoel ik dat ik 12 euro betaalde voor een volledig bloedonderzoek. Geen zorgen, de uitslagen waren goed.

De prijzen zijn hier soms om te lachen. Zo kost een busritje naar Sovata (ongeveer 20 km) omgerekend nog geen 1,5 euro. Je moet dan wel zelf je tas in het laadruim doen, maar voor die prijs is dat nog wel te doen.

Het feit dat ik niet zelfstandig het dorp uit kan is moeilijk en is erg frustrerend. Het dorp hier is uitgestorven. Er is een mini-supermarkt(die duur is) , een kerk en een begraafplaats. Dat zijn de enige plekken in het dorp waar je ontdekt dat je niet alleen in het dorp woont. Afgelopen week hadden we voor 4 dagen geen wifi. Die dagen waren het zwaarst. Ik had het gevoel dat ik alleen in het dorp was. Toch is er iets wat mij drijft om hier te blijven. Maar wat!???

De kinderen!!!! En het mooie leven wat ik hier heb

De vooruitgangen die je ziet in de kinderen geven waardering voor je werk. Zo ben ik gepromoveerd naar huiswerkbegeleider van Gyuri. Samen maken we elke dag zijn huiswerk. Eerst had hij geen zin om huiswerk te maken en was het steeds een strijd. Nu is dat totaal veranderd. Hij vindt het leuk om huiswerk te maken en dingen te leren. Lezen is zijn favoriet geworden terwijl dat een week geleden nog een strijd was. Nu wilt hij elke dag lezen, ook wanneer het niet nodig is. Het is heel mooi om te zien dat hij weer met plezier naar school gaat, daar zijn best doet, zijn huiswerk wilt maken om vervolgens weer trots naar school te gaan om het tegen de juf te vertellen wat hij geleerd heeft.

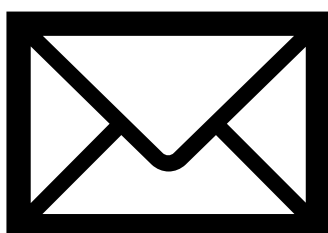
Zo maakt elk kind zijn eigen vooruitgang. Natuurlijk hebben we hier ook moeilijke momenten, zware dagen en kinderen met vervelend gedrag. Maar we moeten niet vergeten dat deze kinderen uit een hele slechte thuissituatie komen en een grote rugzak aan verleden hebben.

Helaas zijn Lóri en Kati NIET teruggebracht zijn door vader. Dit betekende dat hun plekjes voorbij zijn en dat ze niet meer mogen komen. Die beslissing is met pijn in het hart genomen. Dit zijn de minder leuke kanten. Laten we bidden voor Sandra die deze keuze heeft moeten maken en natuurlijk voor Lóri en Kati dat zij gelukkig en gezond mogen opgroeien. Er komen nieuwe kinderen voor in de plaats alleen bidden wij en wachten wij tot dat God ons de juiste kinderen geeft. We geloven dat God het in Zijn hand heeft en dat op Zijn tijd kinderen komen die Hij heeft uitgekozen.

De afgelopen tijd stond voor mij in het teken van papieren en dingen regelen. Allereerst moesten ik en Sandra (de baas van Kerúb) contracten opmaken en tekenen. Het contract is getekend en ik ben nu officieel in dienst bij Kerúb. Daarna moesten we naar de immigratiedienst van de politie om een verblijfsvergunning aan te vragen. De spanning was er of ik wel mocht blijven. Als ik hem niet kreeg dan moest ik volgende maand weer naar huis. Maar gelukkig heb ik de verblijfsvergunning voor 5 jaar gekregen!! Daarna kan ik het weer opnieuw aanvragen maar voor nu zit ik goed en mag ik blijven.

Zo gaat het leven hier zijn gangetje en rol ik er lekker in mee. Ik mag, kan en zal hier zeker blijven.

De volgende nieuwsbrief zal langer zijn. Er komt iets extra's bij: ik zal jullie meenemen in de prijzen van producten hier in de winkels. Maar dat pas eind maart!! Bedankt voor jullie medeleven, gebed en berichtjes. Lieve groetjes van mij Gerliene de Jong

Gerliene de Jong
Corunca 165
547367 Corunca
Jud. Mures Romania